

FALL TIL RO OG KJENN

av Jim Hohnberger

Min kone, våre to sønner og jeg har forpliktet oss til å ha en stadig, levende forbindelse med Gud gjennom troen på en nærværende Frelser som både er i stand til og klar til å frelse oss til fulle, og at vi – når vi går til vårt daglige arbeid – aldri må bryte foreningen og samfunnet med den ene som er mektig til å frelse, selv ikke et kort øyeblikk.

Kristus sa: «*Bli i Meg, så blir Jeg i dere. Slik grenen ikke kan bære frukt av seg selv, uten at den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt, uten at dere blir i Meg.*» (Joh.15,4). Å bli i Kristus vil si å stadig motta Hans Ånd, hvor vi enn er, hva vi enn gjør. Dette må være en aktiv prosess gjennom hele dagen. Så lenge vi fortsetter å bli i Ham, og på den måten opplever at alle våre tanker, ord og handlinger er rettet mot Ham, vil Åndens frukter bli synlige i vårt daglige liv (se Gal.5,22-23). Men hvis vi et øyeblikk velger å gi slipp på foreningen og samfunnet med kilden til liv og styrke, vil kjødets gjerninger åpenbares i våre liv (se Gal.5,19-21).

En av de største hindringer som leder vår oppmerksomhet bort fra Frelseren og således bryter forbindelsen med kilden til vår styrke, er en rask, overstresset, overarbeidet dag. Det er når vi tillater dagens press å fortære oss og overvinne oss, at vi gir slipp på Kristus og løper videre i vår egen styrke, noe som aldri er tilstrekkelig til å bevare vår sjel.

Med rette er vi blitt advart om at «*overanstrengelser kan til tider gjøre at vi mister selvbeherskelsen. Men Herren vil ikke at vi skal arbeide så intenst og fort at vi blir overanstrengt. Det er mange som tar på seg byrder som den nådige himmelske Far ikke har lagt på dem. Plikter som det aldri har vært Hans mening at de skulle utføre, forfølger hverandre i vill fart. Gud vil ha oss til å forstå at vi ikke ærer Hans navn når vi tar på oss så mange byrder at vi blir overbelastet og trette i hjerte og hjerne, irriterte, ergerlige og slik at vi bruker munn på andre. Vi skal bare bære de ansvarsene som Herren legger på oss, stole på Ham og på den måten holde hjertene rene, gode og sympatiske.*» (Ellen G. White, *Ung i dag*, s.115).

Har du, som oss, stått tidlig opp, tilbrakt tid i bønn og studium, og deretter dratt avgårde til dagens gjøremål og mistet taket i «*Ham som har kraft til å bevare dere fra å snuble*» (Jud.24)? Finnes det en enkel løsning på denne daglige faren vi alle så lett faller for? Vi tror at den finnes. Det følgende er hva vi har funnet ut at fungerer for oss.

Overgi oppgaven med å bevare din sjel til Kristus, gjør en avtale med Ham om å påminne deg hver gang du er i ferd med å vike av fra veien. Hvil så i Ham. Han er i stand til å ta vare på det du har overgitt til Ham. Når du så fristes til å skynde deg, til å ta på deg for mye, vil det skje at «*dine ører skal høre et ord bak deg, som sier: «Dette er veien, gå på den», hver gang du vender deg til høyre eller venstre side*» (Jes.30,21).

Den stille, forsiktige stemmen får meg alltid til å «*fall(e) til ro og kjenn(e) at Jeg er Gud*» (Sal.46,11). For et legemiddel på slikt et universelt problem! Lurer du på hvordan det kan virke? Ganske enkelt ved å anvende det. Når jeg oppdager at jeg er i ferd med å skynde meg eller blir stresset, enten jeg er hjemme, arbeider, leker eller er sammen med andre – er jeg ganske enkelt forberedt i sinnet, på forhånd, til å ta en pause. Dette er en avtale jeg inngår med Kristus hver morgen. Han er deretter

trofast i å påminne meg, og når Han gjør det, vil jeg straks overgi meg til Ham. Ved Hans nåde kan jeg motstå stresset og bruke noen få minutter til å *«fall(e) til ro og kjenn(e) at Jeg er Gud»*.

Dette kan lett gjennomføres hvor jeg enn er. Hvis jeg sitter ved middagsbordet, legger jeg ned bestikket, lener meg avslappet bakover og samtaler med min Herre. Hvis jeg har det travelt i hjemmet, finner jeg en behagelig lenestol og lar kroppen slappe av mens jeg deler mine byrder med min himmelske Far. Når jeg er på arbeidsplassen, trekker jeg meg tilbake til toalettet og utøser mitt hjerte for Herren til jeg igjen oppnår en rolig tillit til min Frelser. Under sosiale sammenkomster har en enkel tur utenfor i frisk luft mens jeg snakker med den Ene som er mektig til å frelse, gjort underverker for min stressede ånd.

Denne enkle løsningen må gjennomføres flere ganger om dagen, dag etter dag, ettersom mitt kjød har en tendens til å vende tilbake til sine nedarvede og innarbeidede vanemønstre. Men når jeg trofast overgir meg så ofte som det er nødvendig, vil jeg til slutt vinne seier. Selv ikke Johannes, den elskede disippelen, han som i størst grad reflekterte Frelserens bilde, eide i seg selv en stille, rolig, ustresset ånd. Faktisk ble han omtalt som en av «tordensønnene» (Mark.3,17). Men dag etter dag overgav han sitt liv til Kristus, helt til han mistet seg selv av syne. Hans overilte, ambisiøse ånd ble omsider overvunnet gjennom tro på en nærværende Frelseres kraft. Dette kan også bli din erfaring!

Trinnene i fremgangsmåten er enkle og blir godt illustrert i Sal.143,8-12:

«La meg få høre Din miskunn om morgenen, for jeg har satt min lit til Deg. Lær meg å kjenne veien jeg skal vandre, for til Deg løfter jeg min sjel.

Å, Herre, utfri meg fra mine fiender. Hos deg søker jeg dekning.

Lær meg å gjøre Din vilje, for Du er min Gud. Din Ånd er god, led meg da i jevnt land!

Å, Herre, for Ditt navns skyld, gi meg liv! For Din rettferdighets skyld, før min sjel ut av trengsel!

Ødelegg mine fiender i Din barmhjertighet, og før dem i fortapelsen som plager min sjel. For jeg er Din tjener.»

For det første, Gud slumrer aldri. Trofast får Han meg alltid til å høre Hans miskunn om morgenen. Det er her jeg ikke må slumre. Jeg må stå opp og gjenfinne min tillit til Gud, og overgi ivaretakelsen av min sjel til Ham som er mektig til å frelse.

For det andre vil Gud påminne meg, eller få meg til å forstå hvilken vei jeg skal vandre på. Han er med andre ord trofast i å gi mitt sinn inntrykk av hva som er nødvendig hvert øyeblikk hver eneste dag. Når Han gjør det, er det så opp til meg å løfte min sjel opp til Ham. Dette er det tredje trinnet, som ikke bare består av tillit, men av overgivelse. Når jeg samarbeider med Ham i denne guddommelig-menneskelige relasjonen, vil Han frelse meg fra mine fiender – hvorav den største er selvet. Han lærer meg å gjøre Hans vilje, leder meg til rettferdighet, gir meg liv, fører min sjel ut av trengsler (synd), ødelegger mine fiender, og fører dem som vil ødelegge min sjel i fortapelsen. Alt fordi jeg stadig har den holdning at jeg er Hans tjener. Hvis Han virkelig er min Herre, ber jeg om at jeg i sannhet må innta min rettmessige stilling som Hans tjener.

I morges da du stod opp etter nattens hvile, la du i levende tro dine bekymringer, din rådløshet og dine planer frem for Gud? Spurte du Ham, Ham som vet alt, om hva som var trygt å gjennomføre og hva som heller burde legges til side? Spurte du Ham om hvilke forventninger Han hadde til deg for denne dagen? *«Da Kristus levde på denne jorden, la Han ingen planer for sitt eget liv. Han godtok de*

planene Gud hadde lagt for Ham, og dag for dag viste Faderen sine planer for Ham.» (Ellen G. White, Helse og livsglede, s.365).

Tenk igjen på da du stod opp i morges. La du dine planer ved den uendelige visdoms føtter? Det er her det må begynne. Det er her vi mottar styrke, visdom og veiledning for dagen, for hver dag – hver dag resten av vårt liv. «*Tidlig om morgenen, mens det ennå var natt, stod Han opp og gikk ut. Han trakk seg bort til et øde sted og ba der.*» (Mark.1,35).

Slik er eksemplet til Ham som ble kjød. Han kom og kjempet striden slik jeg må kjempe den. Han satte sin lit kun til sin Fars styrke og kraft. Han sa: «*Jeg kan ikke gjøre noe ut fra Meg selv.*» (Joh.5,30). Bare når jeg på tilsvarende vis innser at jeg ikke kan gjøre noe av meg selv, vil jeg begynne å søke etter den styrke og veiledning som kun finnes i foreningen og samfunnet med Kristus.

Men hvor mange ganger i våre andaktsstunder feiler vi ikke i å oppnå de velsignelser som kommer fra et ekte samfunn med Gud? Her også er vi for raske. Med hurtige skritt haster vi gjennom sirkelen av Kristi kjærlige nærvær. Vi stopper kanskje et øyeblikk innenfor det hellige området, men venter ikke på råd. Vi hadde ikke tid til å bli hos vår guddommelige Lærer. Med våre byrder vendte vi tilbake til vårt arbeid.

Når denne livsviktige forbindelsen er blitt opprettet, kan jeg gå dagen i møte med visshet om at Han er ved min side. Jeg hviler i Gud. Jeg vet at Han er i stand til å ta vare på det som jeg har overgitt til Ham. «*Jeg, Herren, vokter den, til enhver tid vanner Jeg den. For at ingen skal ta hevn på den, vokter Jeg den dag og natt.*» (Jes. 27,3). Når jeg har overgitt meg selv i Hans hender, har Han så ført meg gjennom dagen som mer enn en seiervinner.

Det er bare når jeg velger å ikke forene meg med Ham eller å gå utenfor Hans kjærlige vilje gjennom dagen at forbannelsen fra travelhet og for mange forpliktelser kan og vil overvinne meg. Her er det jeg trenger å våke, kjempe og be om at ingenting må lokke meg til å velge verdens travle fart, for jeg står alltid fri til å gjøre det. Hele tiden må jeg ha Kristi holdning idet Han sier: «*Jeg gjør alltid det som behager Ham.*» (Joh.8,29).

I et brev til Melancthon skriver Martin Luther: «*Med et overveldende hat hater jeg de store bekymringene som fortærer deg. Hvis saken ikke er riktig, forlat den.*» Dette er et godt råd til oss i dag – «*hvis saken ikke er riktig, forlat den.*» Venner, hvor mange av de tingene vi er opptatt med er uten nytte for frelsen? Det er vår regel, vår retningslinje, at hvis noe ikke er til nytte for frelsen, så forlat det. Forlat de ubudne gjestene og vern om det viktigste. Vern om de tidlige morgentimer med Gud, vern om tiden med din ektefelle og dine barn. Vern om alt som er gagnlig og godt, og kvitt deg med alt som røver det virkelig betydningsfulle i livet fra deg. Stå så imot den stadige fristelsen til å søke flere fornøyer, flere hobbier, flere sosiale forbindelser, flere forpliktelser. Vi må trekke en linje, fjerne inntrengerne og forsvare det aller viktigste. Vi må velge i dag hvem vi vil tjene!

En intensitet sterkere enn noen gang preger denne verden. I forlystelser, i pengejag, i konkurransen om makt, i selve kampen for å overleve, finnes en forferdelig kraft som oppsluker kropp, sinn og sjel. Men midt i dette galskapens mas taler Gud. Han ber oss tre til sides og være sammen med Ham. «*Fall til ro og kjenn at Jeg er Gud.*» (Sal.46,11).